PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2008. gada 8. oktobrī *

Lieta T-51/07

***Agrar-Invest-Tatschl GmbH***, Sentandrē Laventālē [*St. Andrä im Lavanttal*] (Austrija), ko pārstāv U. Šrembgess [*U. Schrömbges*] un O. Venclafs [*O. Wenzlaff*], advokāti,

prasītāja,

pret

**Eiropas Kopienu Komisiju**, ko pārstāv A. Alkovera Sanpedro [*A. Alcover San Pedro*] un S. Šēnbergs [*S. Schønberg*], pārstāvji, kuriem palīdz B. Vēgenbaurs [*B. Wägenbaur*], advokāts,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2006. gada 4. decembra Lēmumu C (2006) 5789, galīgā redakcija.

* Tiesvedības valoda — vācu.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši N. Vāls [*N. Wahl*] un A. Ditrihs [*A. Dittrich*] (referents),

sekretāre K. Andova [*K. Andová*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 2. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

**Spriedums**

1 Prasītāja apstrīd Austrijas Republikai adresēto Komisijas 2006. gada 4. decembra Lēmumu C (2006) 5789, galīgā redakcija (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"), daļā, kurā Komisija šajā lēmumā ir norādījusi, pirmkārt, ka ir jāveic ievedmuitas nodokļa par summu EUR 110 937,60, kas prasītājai *Agrar-Invest-Tatschl GmbH* jāmaksā par Horvātijas izcelsmes cukura ievešanu, vēlāka iegrāmatošana un, otrkārt, ka nav pamata šī nodokļa atlaišanai.

**Atbilstošās tiesību normas**

2 Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Muitas kodekss"), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 16. novembra Regulu (EK) Nr. 2700/2000 (OV L 311, 17. lpp.), 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts:

"Izņemot gadījumus, kas minēti 217. panta 1. punkta otrajā un trešajā ievilkumā [daļā], vēlāku iegrāmatošanu nedrīkst izdarīt, ja:

a) [..]

b) likumā noteiktā, bet nesamaksātā nodokļa summa nav bijusi iegrāmatota muitas dienestu kļūdas dēļ, kuru par maksājumu atbildīgā persona praktiski nav varējusi konstatēt, šī persona ir rīkojusies labā ticībā un izpildījusi visus spēkā esošo tiesību aktu noteikumus attiecībā uz muitas deklarāciju.

Ja preču preferenciālais statuss ir noteikts, pamatojoties uz administratīvās sadarbības sistēmu, kas ietver trešās valsts dienestus, tad šo dienestu izdots sertifikāts, ja tas izrādītos nepatiess, būtu kļūda, ko nevarētu praktiski konstatēt punkta pirmās daļas nozīmē.

Nepareizi izdots sertifikāts tomēr nav kļūda, ja sertifikāts pamatojas uz eksportētāja nepareizi sniegtiem faktiem, izņemot gadījumus, kad ir acīmredzams, ka izdevēji dienesti ir bijuši informēti vai ka tiem ir bijis jābūt informētiem, ka preces neatbilst nosacījumiem, kas jāievēro, lai tiem [tām] varētu noteikt preferenciālu režīmu.

Parādnieks var pamatot savu labo ticību, ja spēj parādīt, ka attiecīgo tirdzniecības darbību laikā ir ar pietiekamu rūpību pūlējies nodrošināt, lai visi preferenču režīma nosacījumi būtu izpildīti.

Parādnieks tomēr nevar pamatot savu labo ticību, ja Eiropas Komisija *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* ir publicējusi paziņojumu, kurā konstatēts, ka ir pamats šaubām par to, vai saņēmēja valsts pareizi piemēro preferenču režīmu."

3 Muitas kodeksa 239. panta redakcija ir šāda:

"1. Ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļus var atmaksāt vai atlaist 236., 237. un 238. pantā neminētos gadījumos:

— kurus nosaka saskaņā ar Komitejas procedūru;

— kurus radījuši apstākļi, kādos attiecīgo personu nevar saistīt ar krāpšanu vai klaju nolaidību. Gadījumus, kādos šo noteikumu piemēro, un tā piemērošanas kārtību nosaka saskaņā ar Komitejas procedūru. Atmaksāšana vai atlaišana var būt atkarīga no īpašu nosacījumu izpildes.

2. Nodokļus atmaksā vai atlaiž 1. punktā minēto iemeslu dēļ, ja attiecīgajā muitas iestādē saņemts iesniegums divpadsmit mēnešu laikā no dienas, kurā muitas nodokļu summa darīta zināma parādniekam."

**Fakti**

4 Prasītāja ir Austrijā reģistrēta sabiedrība, kas specializējusies lauksaimniecības produktu tirdzniecībā. Laika posmā no 2001. gada 20. septembra līdz 2002. gada 8. augustam tā veica 76 darbības saistībā ar Horvātijas izcelsmes cukura ievešanu. Darījumi ar kārtas numuriem no 1. līdz 67. nav šīs prasības priekšmets. Šī lieta attiecas vienīgi uz ievedmuitas nodokļa vēlāku iegrāmatošanu saistībā ar deviņiem ievešanas darījumiem ar kārtas numuriem no 68. līdz 76. (turpmāk tekstā — "strīdīgie ievešanas darījumi"), kā arī uz atlaišanu, kas varētu tikt piemērota attiecībā uz šo nodokli. Šie ievešanas darījumi tika veikti laika posmā no 2002. gada 1. jūlija līdz 8. augustam.

5 Strīdīgie ievešanas darījumi tika veikti saskaņā ar "Pagaidu nolīgumu par tirdzniecību un ar tirdzniecību saistītiem jautājumiem starp Eiropas Kopienu, no vienas puses, un Horvātijas Republiku, no otras puses" (OV 2001, L 330, 3. lpp.; turpmāk tekstā — "Pagaidu nolīgums"). Šajā nolīgumā tostarp ir paredzēta preferenciāla režīma piemērošana Horvātijas izcelsmes cukuram ar nosacījumu, ka Horvātijas dienesti ir

izdevuši preču aprites sertifikātu EUR.1 (turpmāk tekstā — "EUR.1 sertifikāts"), kas ir uzrādāms ievešanas valsts muitas dienestiem.

6 2002. gada 2. aprīlī Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) informēja Komisiju, ka pastāv aizdomas par viltotu izcelsmes sertifikātu izmantošanu saistībā ar atsevišķu Rietumbalkānu valstu izcelsmes cukura ievešanu, piemērojot preferenciālo režīmu.

7 2002. gada 26. jūnijā, publicējot "paziņojumu importētājiem" (OV C 152, 14. lpp.), Komisija paziņoja, ka ir pamatotas šaubas par pienācīgu Horvātijas izcelsmes cukuram piešķirtā preferenciālā režīma izmantošanu. Šajā paziņojumā Komisija arī norādīja, ka ir ievērojami palielinājies Horvātijas un Balkānu valstu izcelsmes cukura ievešanas darījumu, piemērojot preferenciālo režīmu, skaits, lai gan šajās valstīs vēl pavisam nesen bija cukura deficīts. Līdz ar to Komisija lūdza Kopienas komersantus veikt visus nepieciešamos piesardzības pasākumus, ņemot vērā, ka attiecīgo preču laišana brīvā apgrozībā var radīt muitas parādu un tikt uzskatīta par krāpšanu, kas nodara kaitējumu Kopienas finanšu interesēm.

8 Visi strīdīgie ievešanas darījumi ir veikti pēc šī paziņojuma publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī*.

9 Pēc Austrijas muitas pārvaldes lūguma Horvātijas muitas dienesti laika posmā no 2002. gada 23. jūlija līdz 2003. gada 16. septembrim veica vēlāku EUR.1 sertifikātu, kurus prasītāja bija iesniegusi saistībā ar strīdīgajiem ievešanas darījumiem, pārbaudi atbilstoši Pagaidu nolīguma 4. protokola 32. pantam.

10 Šīs pārbaudes noslēgumā Horvātijas muitas pārvalde 2003. gada 18. februārī apstiprināja EUR.1 sertifikātu, kas bija izsniegti saistībā ar strīdīgajiem ievešanas darījumiem ar kārtas numuriem no 68. līdz 72., un 2003. gada 16. septembrī — EUR.1 sertifikātu, kas bija izsniegti saistībā ar strīdīgajiem ievešanas darījumiem ar kārtas numuriem no 73. līdz 76., autentiskumu un pareizību.

11 Pēc importētājiem adresētā paziņojuma publicēšanas *OLAF* Grieķijā veica pārbaudes attiecībā uz cukuru, kuram šķietami bija Horvātijas izcelsme, un atklāja, ka tas sastāvēja no cukurbiešu un cukurniedru cukura maisījuma, kas izslēdz iespēju, ka šim cukuram varētu būt Horvātijas izcelsme. 2002. gada 28. oktobrī *OLAF* informēja par to dalībvalstis.

12 2003. gada jūnijā *OLAF* veica pārbaudi Horvātijas cukura ražotāja *IPK Tvornica Šećera Osijek d.o.o.* telpās un konstatēja, ka šis uzņēmums, no kura prasītāja bija iegādājusies cukuru, cukura ražošanā izmantoja arī ievestu, no cukurniedrēm iegūtu cukuru un dažādos cukura veidus nav iespējams nošķirt vienu no otra.

13 Horvātijas dienesti līdz ar to atsauca visus EUR.1 sertifikātus, kas bija izsniegti laika posmā no 2001. gada 14. septembra līdz 2002. gada 17. septembrim. 2004. gada 30. jūnijā Austrijas dienesti informēja attiecīgos importētājus par šo sertifikātu atsaukšanu.

14 Pēc tam kompetentā Austrijas muitas pārvalde 2004. gada 9. augustā nosūtīja prasītājai paziņojumu par vēlāku ievedmuitas nodokļa piedziņu EUR 916 807,21 apmērā.

15 Prasītāja pārsūdzēja šo lēmumu kompetentajā Austrijas tiesā un saskaņā ar Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu lūdza neveikt vēlāku paziņojumā par piedziņu norādītās nodokļa summas iegrāmatošanu un pakārtoti saskaņā ar Muitas kodeksa 239. pantu — atlaist šo nodokļa summu.

16 Ar 2005. gada 1. jūnija vēstuli Austrijas Republika lūdza Komisijai saskaņā ar iepriekš minētajām tiesību normām izlemt, vai prasītājas gadījumā pastāv pamats neveikt vēlāku ievedmuitas nodokļa iegrāmatošanu un pakārtoti — vai ir pamats šī nodokļa atlaišanai.

17 Apstrīdētajā lēmumā Komisija norādīja, ka nodokļa vēlāka iegrāmatošana nav veicama saistībā ar ievešanas darījumiem ar kārtas numuriem no 1. līdz 67., bet atteicās pieņemt šādu pašu nostāju, kā arī veikt atlaišanu attiecībā uz strīdīgajiem ievešanas darījumiem par kopējo summu EUR 110 937,60.

18 Komisija būtībā ir norādījusi, ka kompetentajiem Horvātijas dienestiem bija zināms vai tiem bija jābūt zināmam, ka attiecīgās preces neatbilst Pagaidu nolīgumā paredzētajām prasībām attiecībā uz preferenciālā režīma piemērošanu, un ka tādēļ tie ir pieļāvuši kļūdu Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē. Tomēr, ņemot vērā, ka importētājiem adresētais paziņojums bija publicēts 2002. gada 26. jūnijā, prasītāja, pēc Komisijas domām, nevar atsaukties uz tās labticību saistībā ar pēc šī datuma veiktajiem ievešanas darījumiem. Šajā sakarā nav nozīmes tam, ka Horvātijas dienesti pēc šī paziņojuma publicēšanas ir apstiprinājuši atsevišķu EUR.1 sertifikātu spēkā esamību. Brīdī, kad prasītāja veica strīdīgos ievešanas darījumus, tā, pēc Komisijas domām, zināja par pastāvošo risku un attiecīgo sertifikātu spēkā esamības apstiprināšana nevarēja sniegt tai vēlāk radušos tiesisko paļāvību, jo pretējā gadījumā Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piektā daļa zaudētu jebkādu savu nozīmi.

## Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

19 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 22. februārī, prasītāja cēla šo prasību.

20 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (astotā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.

21 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa uzdeva 2008. gada 2. aprīļa tiesas sēdē.

22 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktu un 1. panta 3. punktu;

— noteikt Komisijai pienākumu nolemt, ka nav veicama vēlāka ievedmuitas nodokļa iegrāmatošana par summu EUR 110 937,60 saistībā ar strīdīgajiem ievešanas darījumiem;

— pakārtoti, papildus otrajam prasījumam noteikt Komisijai pienākumu nolemt, ka ir jāveic ievedmuitas nodokļa EUR 110 937,60 apmērā atlaišana saistībā ar strīdīgajiem ievešanas darījumiem.

23 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

**Juridiskais pamatojums**

24 Pamatojot savu prasību, prasītāja būtībā norāda, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāptas Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta un 239. panta prasības tiktāl, ciktāl Komisija nav atļāvusi neveikt vēlāku ievedmuitas nodokļa saistībā ar strīdīgajiem ievešanas darījumiem iegrāmatošanu un/vai atlaist šo nodokli.

*Par otrā un trešā prasījuma pieņemamību*

Lietas dalībnieku argumenti

25 Komisija, formāli neizvirzīdama iebildi par nepieņemamību, norāda, ka Kopienu tiesa, veicot likumības pārbaudi, nav kompetenta dot rīkojumus Kopienu iestādēm vai organizācijām vai arī aizstāt tās. Līdz ar to otrais un trešais prasījums, kuru mērķis ir panākt, lai Komisijai tiktu noteikts pienākums veikt noteiktas darbības, ir nepieņemami.

26 Tiesas sēdē prasītāja tomēr turpināja uzturēt spēkā savus prasījumus, norādot, ka šajā gadījumā Komisijai nepastāv rīcības brīvība un tādēļ nav nekāda iemesla, kādēļ Pirmās

instances tiesa, pēc tam, kad ir konstatēts strīdīgā lēmuma prettiesiskums, nevarētu noteikt Komisijai pienākumu pieņemt prasītājas prasījumiem atbilstošu lēmumu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

27 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Pirmās instances tiesa nav tiesīga dot rīkojumus Kopienu iestādēm (šajā sakarā skat. Tiesas 1983. gada 9. jūnija spriedumu lietā 225/82 *Verzyck*/Komisija, *Recueil*, 1991. lpp., 19. punkts; Pirmās instances tiesas 1996. gada 12. novembra rīkojumu lietā T-47/96 *SDDDA*/Komisija, *Recueil*, II-1559. lpp., 45. punkts). Saskaņā ar EKL 231. pantu Pirmās instances tiesa var vienīgi atcelt apstrīdēto tiesību aktu. Pēc tam attiecīgajai iestādei saskaņā ar EKL 233. pantu ir jāveic pasākumi Pirmās instances tiesas sprieduma izpildei (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1995. gada 24. janvāra spriedumu lietā T-74/92 *Ladbroke*/Komisija, *Recueil*, II-115. lpp., 75. punkts, un 1999. gada 9. septembra spriedumu lietā T-127/98 *UPS Europe*/Komisija, *Recueil*, II-2633. lpp., 50. punkts).

28 Runājot par argumentu saistībā ar Komisijas rīcības brīvības nepastāvēšanu, ir jāpiebilst, ka šis tiesas pārbaudes apmēra ierobežojums attiecas uz visām tiesisko strīdu, kas var tikt ierosināti Pirmās instances tiesā, jomām (Pirmās instances tiesas 2001. gada 12. jūlija spriedums lietā T-204/99 *Mattila*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-2265. lpp., 26. punkts, kas apstiprināts ar Tiesas 2004. gada 22. janvāra spriedumu lietā C-353/01 P *Mattila*/Padome un Komisija, *Recueil*, I-1073. lpp., 15. punkts).

29 Līdz ar to otrais un trešais prasījums ir atzīstami par nepieņemamiem.

*Par vēlāku ievedmuitas nodokļa iegrāmatošanu*

Lietas dalībnieku argumenti

30 Prasītāja norāda, ka saskaņā ar Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu vēlāku ievedmuitas nodokļa iegrāmatošanu nedrīkst veikt, ja, pirmkārt, likumā noteiktā, bet nesamaksātā nodokļa summa nav bijusi iegrāmatota muitas dienestu kļūdas dēļ, otrkārt, par maksājumu atbildīgā persona praktiski nav varējusi to konstatēt un ir rīkojusies labā ticībā, un, treškārt, ir izpildīti visu spēkā esošo tiesību aktu noteikumi attiecībā uz muitas deklarāciju.

31 Šajā gadījumā jautājums ir par to, vai importētājiem adresētā paziņojuma publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* 2002. gada 26. jūnijā, nozīmē to, ka tiek izslēgta prasītājas labticība attiecībā uz EUR.1 sertifikātu, kas iesniegti saistībā ar strīdīgajiem ievešanas darījumiem, autentiskumu un pareizību.

32 Prasītāja uzskata, ka Komisija nav ņēmusi vērā, ka tieši pēc importētājiem adresētā paziņojuma publicēšanas un tieši tā dēļ Austrijas muitas dienesti nosūtīja attiecīgajiem Horvātijas dienestiem lūgumus par pārbaudes veikšanu attiecībā uz visiem EUR.1 sertifikātiem, kas tika iesniegti saistībā ar strīdīgajiem ievešanas darījumiem.

33 Līdz ar to prasītājas labticība nav saistīta ar EUR.1 sertifikātu, kas izsniegti saistībā ar strīdīgajiem ievešanas darījumiem, autentiskumu un pareizību. Prasītāja uzskata, ka ar šiem dokumentiem saistītā labticība ir tikusi izslēgta ar importētājiem adresēto paziņojumu. Savukārt tā nav izslēgta attiecībā uz vēlāko EUR.1 sertifikātu ap-

stiprinājumu, kas tika sniegts pēc Horvātijas muitas pārvaldes veiktās pārbaudes procedūras, kura tika veikta tieši šī importētājiem adresētā paziņojuma dēļ.

34 Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pēdējā daļā nav vispārējā veidā izslēgta jebkādas nodokļa parādnieka labticības pastāvēšana, bet tā ir izslēgta vienīgi attiecībā uz izcelsmes pierādījumu, kas iesniegti preču, kurām tika piemērots preferenciālais režīms, ievešanas laikā, autentiskumu un pareizību.

35 Prasītāja uzskata, ka gadījumā, ja komersants ir veicis papildu pasākumus, lai nodrošinātu sertifikāta autentiskumu un pareizību preferenciālā režīma piemērošanas ietvaros un ja šo pasākumu rezultātā sertifikāts ir atzīstams par autentisku un pareizu pēc būtības, tad komersanta labticība ir uzskatāma par atjaunotu. Šī labticība neattiecas vienīgi uz sākotnēji iesniegto sertifikātu preferenciālā režīma piemērošanai, bet arī uz šo sertifikātu saistībā ar vēlāk sniegto spēkā esamības un pareizības apstiprinājumu, veicot pārbaudi, kurā tiek secināts, ka ir izpildītas izcelsmes sertifikāta izsniegšanai piemērojamās prasības.

36 Prasītāja šajā sakarā atsaucas arī uz importētājiem adresētā paziņojuma redakciju, saskaņā ar kuru Kopienas komersantiem tika lūgts "veikt visus nepieciešamos piesardzības pasākumus". Līdz ar to Komisija esot norādījusi, ka sākotnēji iesniegtie sertifikāti preferenciālā režīma piemērošanai vairs nav uzskatāmi par spēkā esošiem un ka tā sagaida, ka komersanti veiks papildu pasākumus šo sertifikātu spēkā esamības un pareizības nodrošināšanai.

37 Līdz ar to pēc tam, kad tika saņemts Horvātijas muitas pārvaldes apstiprinājums par sertifikātu preferenciālā režīma piemērošanai autentiskumu un pareizību, komersantu labticība saistībā ar šo sertifikātu autentiskumu un pareizību ir uzskatāma par atjaunotu.

38 Savā replikā prasītāja ir precizējusi, ka gadījumā, ja paziņojuma publicēšanas dēļ tā strīdīgo ievešanas darījumu brīdī patiešām nebūtu uzskatāma par labticīgu, šajā lietā būtiska ir tieši vēlāk veiktā pārbaudes procedūra, kuras pozitīvais iznākums ļauj atjaunot tās labticības esamību.

39 Komisija nepiekrīt prasītājas argumentiem.

Pirmās instances tiesas vērtējums

40 Saskaņā ar Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu vēlāku muitas parāda iegrāmatošanu nedrīkst veikt, ja ir vienlaicīgi izpildīti šādi zemāk norādīti nosacījumi (šajā sakarā skat. Tiesas 2006. gada 22. jūnija spriedumu lietā C-419/04 *Conseil général de la Vienne*, Krājums, I-5645. lpp., 38. punkts un tajā minētā judikatūra):

— likumā noteiktā, bet nesamaksātā nodokļa summa nav bijusi iegrāmatota muitas dienestu kļūdas dēļ;

— par maksājumu atbildīgā persona praktiski nav varējusi šo kļūdu konstatēt;

— par maksājumu atbildīgā persona ir rīkojusies labā ticībā;

— ir izpildīti visu spēkā esošo tiesību aktu noteikumi attiecībā uz muitas deklarāciju.

41 Šajā lietā lietas dalībnieku starpā pastāv strīds par nosacījuma saistībā ar prasītājas labticību izpildi. Būtībā, ņemot vērā importētājiem adresētā paziņojuma juridiskās sekas, ir iespējams izslēgt šī nosacījuma izpildes iespēju.

42 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piektās daļas formulējums ir uzskatāms par skaidru un nepārprotamu. Šajā normā ir noteikts, ka par maksājumu atbildīgā persona nevar atsaukties uz savu labticību, ja Komisija *Oficiālajā Vēstnesī* ir publicējusi importētājiem adresētu paziņojumu, kurā norādīts uz pamatotām šaubām, un šajā normā nav paredzēta par maksājumu atbildīgās personas iespēja pierādīt savu labticību, veicot papildu pasākumus, lai nodrošinātu sertifikātu preferenciālā režīma piemērošanai autentiskumu un pareizību. Šis formulējums Muitas kodeksā tika ieviests ar Regulu Nr. 2700/2000, kuras preambulas 11. apsvēruma redakcija ir šāda:

"[..] Persona, kam jāizdara maksājums, var pamatot savu labu ticību [labticību], ja spēj pierādīt, ka ir rīkojusies ar pietiekamu rūpību, ja vien *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* nav publicēts paziņojums, kurā konstatēts, ka ir pamatotas šaubas."

43 Kā norādījusi Komisija, labticības pilnīga noliegšana importētājiem adresētā paziņojuma publicēšanas gadījumā ļauj nodrošināt ļoti augstu tiesiskās drošības līmeni.

44 Jānorāda, ka šajā gadījumā importētājiem adresētais paziņojums nesatur nekādu atsauci uz Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piekto daļu un tajā nav ietverta precīza informācija par tā juridiskajām sekām. Tajā nav arī precizēts, ka tā publicēšana nozīmē, ka importētāji vairs nevar atsaukties uz savu labticību. Vispirms norādot, ka ir pamats šaubām par to, vai tiek pareizi piemērots Horvātijas izcelsmes cukuram piemērojamais preferenciālais režīms, Komisija ir vienkārši konstatējusi, ka "Kopienas komersanti [..] līdz ar to tiek lūgti veikt visus nepieciešamos piesardzības pasākumus".

45 Tiesas sēdē Komisija atzina, ka nevar noliegt, ka izņēmuma gadījumos tai var būt jāprecizē sava nostāja attiecībā uz importētājiem adresēta paziņojuma absolūtajām sekām gadījumā, ja komersants pierādītu, ka pēc šāda paziņojuma publicēšanas, bet pirms ievešanas darbību veikšanas viņš ir veicis papildu pārbaudes pasākumus, kas apstiprinājuši preču izcelsmi.

46 Tomēr nav jāpārbauda, vai un kādos apstākļos šāds izņēmums var būt iespējams, jo jebkurā gadījumā prasītāja šajā lietā nav rīkojusies labticīgi.

47 Savā replikā prasītāja ir tieši atzinusi, ka strīdīgo ievešanas darījumu laikā tā nebija uzskatāma par labticīgu, ņemot vērā importētājiem adresēto paziņojumu. Prasītāja norāda, ka tās labticība ir tikusi "atjaunota" ar vēlāk saņemto EUR.1 sertifikātu autentiskuma un pareizības apstiprinājumu, kas tika sniegts Horvātijas muitas pārvaldes veiktās pārbaudes procedūras rezultātā. Tomēr Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta ceturtajā daļā ir paredzēts, ka parādnieks var pamatot savu labo ticību tikai tad, "ja spēj parādīt, ka attiecīgo tirdzniecības darbību laikā ir ar pietiekamu rūpību pūlējies nodrošināt, lai visi preferenču režīma nosacījumi būtu izpildīti". No šīs normas izriet, ka parādniekam bija jābūt labticīgam attiecīgo tirdzniecības darbību laikā. Līdz ar to noteicošais brīdis parādnieka labticības noteikšanai ir ievešanas darījuma veikšanas datums.

48 Savos rakstveida apsvērumos prasītāja tomēr nav sniegusi nekādu informāciju par pasākumiem, ko tā veikusi pirms vai vēlākais tieši katra strīdīgā ievešanas darījuma brīdī, lai Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta ceturtās daļas izpratnē pārliecinātos, ka, neraugoties uz importētājiem adresētā paziņojuma publicēšanu, ir izpildīti visi nosacījumi preču preferenciālā režīma piemērošanai.

49 Tieši pretēji, apstiprinot, ka tās labticība ir tikusi "atjaunota" ar vēlāk veiktajām pārbaudēm, prasītāja netieši apstiprina, ka tā nebija uzskatāma par labticīgu līdz brīdim, kad šo vēlāk veikto pārbaužu rezultātā tika apstiprināts saistībā ar strīdīgajiem ievešanas darījumiem izsniegto EUR.1 sertifikātu autentiskums un pareizība, tas ir, vairākus mēnešus pēc šiem ievešanas darījumiem.

50 Tiktāl, ciktāl prasītāja norāda, ka, runājot par tās labticību attiecībā uz EUR.1 sertifikātu, kas izsniegti saistībā ar strīdīgajiem ievešanas darījumiem, autentiskumu un pareizību, izšķiroša nozīme ir tieši vēlāk veiktajai pārbaudes procedūrai, nevis sākotnējai ievešanas procedūrai, jo šīs pārbaudes procedūras pozitīvais iznākums ļauj "atjaunot" prasītājas labticību, pietiek norādīt, ka šim apgalvojumam nav atrodams nekāds pamatojums Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā.

51 Pat pieņemot, ka prasītāja ir rīkojusies labticīgi saistībā ar vēlāk veikto pārbaužu rezultātu, tā tomēr nebija rīkojusies labticīgi "attiecīgo tirdzniecības darbību laikā". Prasītāja nevar apgalvot, ka tās labticība kaut kādā veidā ar atpakaļejošu spēku ir tikusi atjaunota pēc šiem ievešanas darījumiem radušos apstākļu dēļ. Labticības jēdzienam nav nekādas saistības ar "vēlāk pārbaudīto un apstiprināto sertifikātu preferenciālā režīma piemērošanai autentiskumu un pareizību".

52 Līdz ar to lūgums atcelt apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktu ir noraidāms.

*Par atteikumu piešķirt ievedmuitas nodokļa atlaišanu*

Lietas dalībnieku argumenti

53 Saistībā ar atteikumu piešķirt muitas nodokļu vēlāku atlaišanu saskaņā ar Muitas kodeksa 239. pantu prasītāja savā prasības pieteikumā un vienīgi trešā izvirzītā prasījuma ietvaros ir atsaukusies uz "iepriekš minētajiem paskaidrojumiem", nesniedzot precīzākus apsvērumus.

54 Komisija norāda, ka Muitas kodeksa 239. pantā paredzētie nosacījumi ievedmuitas nodokļa atlaišanai atšķiras no Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētajiem. Tomēr tā vietā, lai pierādītu, ka šajā lietā ir izpildīti Muitas kodeksa 239. pantā paredzētie nosacījumi, prasītāja vispārīgā veidā un nesniedzot precīzākus paskaidrojumus, pamatojas uz saviem argumentiem saistībā ar Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu. Līdz ar to ir apšaubāmi, ka tās prasības pieteikums šajā aspektā atbilst Pirmās instances tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētajām prasībām. Prasītājas sniegtos apsvērumus katrā ziņā nevar uzskatīt par pārliecinošiem, un ar to pietiek, lai tie tiktu noraidīti, ņemot vērā, ka Muitas kodeksa 220. panta 2. punkts un 239. pants ir divas dažādas tiesību normas, kuru piemērošanas nosacījumi līdz ar to arī ir atšķirīgi.

Pirmās instances tiesas vērtējums

55 Vispirms ir jānorāda, ka argumenti, kurus būtu iespējams izvirzīt trešā prasījuma, kurš ir atzīts par nepieņemamu, pamatojumam, ir būtiski arī pirmā prasījuma ietvaros tiktāl,

ciktāl tā mērķis ir panākt apstrīdētā lēmuma 1. panta 3. punkta atcelšanu, saskaņā ar kuru šajā lietā nav pamata piešķirt ievedmuitas nodokļa atlaišanu saskaņā ar Muitas kodeksa 239. pantu.

56 Tomēr ir jākonstatē, ka prasītāja nav pamatojusi savu lūgumu. Savā prasības pieteikumā tā ir vienīgi atsaukusies uz saistībā ar Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu sniegtajiem paskaidrojumiem. Arī replikā prasītāja nav precizējusi savus apsvērumus šajā jautājumā. Tiesas sēdē tā norādīja, ka katra ievešanas darījuma reizē tika veikta muitas pārbaude. Tā apgalvoja, ka ikreiz tika veikta preču paraugu izņemšana, kas tika nosūtīti Austrijas tehniskās pārbaudes dienestam. Prasītāja apgalvo, ka šis dienests ir konstatējis, ka runa ir par 100 % cukurbiešu cukuru, kas tādējādi apstiprina cukura Horvātijas izcelsmi.

57 Saskaņā ar Reglamenta 48. panta 1. punktu šie iepriekš minētie pierādījumi tomēr nevar tikt ņemti vērā. Būtībā, kaut arī atbilstoši šai normai lietas dalībnieki replikā un atbildē uz repliku var iesniegt papildu pierādījumus savas argumentācijas pamatojumam, Pirmās instances tiesa var pieņemt pēc atbildes uz repliku iesniegtus pierādījumus tikai izņēmuma gadījumos, t.i., kad attiecīgie pierādījumi nevarēja būt pierādījumu iesniedzēja rīcībā pirms rakstveida procedūras pabeigšanas vai kad otra lietas dalībnieka novēloti iesniegtie pierādījumi nodrošina lietas materiālu pilnīgumu, tādējādi nodrošinot sacīkstes principa ievērošanu (Pirmās instances tiesas 2004. gada 21. aprīļa spriedums lietā T-172/01 *M*/Eiropas Kopienu Tiesa, *Recueil*, II-1075. lpp., 44. punkts). Katrā ziņā Reglamenta 48. panta 1. punktā ir noteikts, ka lietas dalībniekiem ir jāpamato kavēšanās pierādījumu iesniegšanā. Tomēr, lai gan prasītāja tiesas sēdē atzina, ka rakstveida procedūrā tā nebija norādījusi uz šiem apstākļiem, tā nesniedza nekādu pamatojumu attiecībā uz kavēšanos. Līdz ar to šos pierādījumus nevar ņemt vērā.

58 Attiecībā uz prasības pieteikumā ietverto atsauci uz apsvērumiem saistībā ar Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu ir jānorāda, ka, kaut arī ir tiesa, ka šai tiesību normai ir tāds pats mērķis kā Muitas kodeksa 239. pantam, tās nav pilnīgi vienādas. Pirmajam pantam ir šaurāks mērķis nekā otrajam, jo tā mērķis ir vienīgi parādnieka tiesiskās paļāvības aizsardzība attiecībā uz visu to elementu pamatotību, kas ietverti lēmumā par muitas nodokļu vēlāku iegrāmatošanu vai neiegrāmatošanu.

Savukārt Muitas kodeksa 239. pants ir uzskatāms par vispārīgu vienlīdzības klauzulu (šajā sakarā attiecībā uz līdzvērtīgiem noteikumiem, kas bija spēkā faktu rašanās brīdī, skat. Tiesas 1996. gada 14. maija spriedumu apvienotajās lietās C-153/94 un C-204/94 *Faroe Seafood* u.c., *Recueil*, I-2465. lpp., 87. punkts; Pirmās instances tiesas 1998. gada 19. februāra spriedumu lietā T-42/96 *Eyckeler & Malt*/Komisija, *Recueil*, II-401. lpp., 136.–139. punkts).

59 Līdz ar to Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkts un 239. pants ir uzskatāmi par divām dažādām tiesību normām, kurām ir arī dažādi piemērošanas kritēriji. Šajos apstākļos saskaņā ar Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu prasītāja nevar atsaukties tikai uz paskaidrojumiem saistībā ar Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu, lai pamatotu savus secinājumus attiecībā uz Muitas kodeksa 239. pantu.

60 No tā izriet, ka lūgums atcelt apstrīdētā lēmuma 1. panta 3. punktu ir noraidāms kā nepieņemams.

61 Tā kā nav ticis apmierināts neviens no izvirzītajiem pamatiem, prasība ir noraidāma tās kopumā.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

62 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks,

kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (astotā palāta)

nospriež:

**1) prasību noraidīt;**

**2) *Agrar-Invest-Tatschl GmbH* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2008. gada 8. oktobrī.

Sekretārs Priekšsēdētāja

E. Coulon M. E. Martins Ribeiro